

[Wilhjelm]

ge, at dette forslag ligesom det forrige må ses under etiketten »positiv særbehandling«. Det er klart, det koster nogle penge, men den ligestilling, der blev talt om i ministerens redegørelsestale, kan man altså ikke opnå uden i et vist omfang at benytte positiv særbehandling. Det har vi gjort os klart, og det er også dette forslag udtryk for.

Hvad angår de konkrete punkter, sagde allerede ministeren – og flere ordførere har fulgt det op – at punkt 1 må bero noget på en misforståelse. Jeg tror nok uden at være ekspert på det område, at vi må erkende, at ordvalget ikke er det klareste eller mindst misforståelige, men vi er i hvert fald ganske klar over, at den praksis, der blev fulgt med de ni tyrkiske kvinder, som er nævnt i bemærkningerne, ikke er den, man har fastsat og statueret i de mere generelle regler, der siden er udarbejdet. Men det fremgår altså også af bemærkningerne, at det, man tænker på, er, at da vi havde brug for den arbejdskraft, da de blev lokket her til landet, var der ingen, der stillede noget krav, heller ikke om kursus i dansk; da kunne man godt bruge dem, som de var. Nu er der måske ikke så rigide krav, som formuleringen af punkt 1 kunne se ud til, men der er i hvert fald kravet om kursus i dansk. Jeg ved godt, der ikke er eksaminer bagefter og alt det dér, men der er altså et krav, som ikke fandtes nødvendigt, dengang man manglede disse menneskers arbejdskraft, og det er allerede en ny ting, som selvfølgelig har at gøre med ledigheden, som selvfølgelig har at gøre med en kraftigere sortering over for understøttelseskriterierne.

Jeg skal dog samtidig sige, at det indgik som en meget væsentlig del i vores kritik, at sprogkravet, da det i sin tid blev rejst over for de ni tyrkiske kvinder, blev stillet, uden at man samtidig opfyldte noget som helst i retning af at stille kurser til rådighed for de samme mennesker. Det er klart, at vores kritik i hvert fald vil være mindsket en del, hvis det viser sig – og arbejdsministeren var desværre meget kortfattet både på dette og de øvrige områder – at der er andeledes imødekommehed over for de rimelige krav, som indvandrernes organisationer har stillet som ønsker, lige siden de kom hertil, nemlig at der var kurser, hvor de kunne lære dansk. Det var der ikke for de ni tyrkiske kvinder; alligevel blev det stillet som en betingelse.

Om de andre ting vil jeg kun sige, at det er klart, vi ikke forestiller os, som hr. La-waetz ellers forsøgte at drive det til, at der var store kurser – man fik næsten indtryk af, for enkeltpersoner, i tyve sprog, og jeg ved ikke hvad – men at vi forestiller os noget i retning af det, fru Lilli Gyldenkilde var inde på, nemlig at man selvfølgelig må samle folk til disse kurser, og at der mange steder måske kun vil være basis for de faglige kurser på de fire, skal vi kalde det indvandrerhovedsprog og ikke på tyve sprog. Men hvad angår sikkerhedsbestemmelserne, mener vi faktisk alvorligt, at det må være på alle sprogene.

Det er blevet kaldt overbudspolitik, oven i købet af den socialdemokratiske ordfører, og det er vel specielt punkt 2 og punkt 3, der er blevet kaldt overbudspolitik. Jeg skal derfor sige om dette med faglige kurser på indvandrernes eget sprog, at så vidt jeg husker, er dette krav overtaget næsten ordret fra DASF-pjecen fra 1970, som en vis forbundsformand Anker Jørgensen skrev et meget behjertet forord til.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg forslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indvandrernes sociale rettigheder.

[Af Anne Grete Holmsgård (VS) m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 5. Fremsat 10/10 80).

Forslaget sattes til forhandling.